

Sygn. akt III CSK 280/18

POSTANOWIENIE

Dnia 19 kwietnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Grzegorzczak

w sprawie z powództwa K. K.
przeciwko E. M.
o ochronę dóbr osobistych i zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 19 kwietnia 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 28 marca 2018 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującego od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwana E. M. powołała się na potrzebę wykładni art. 83 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. – Karta Nauczyciela (jedn. tekst: Dz. U z 2018 r., poz. 967 ze zm., dalej – „K.N.”) w miarodajnym brzmieniu w relacji z art. 24 k.c. i w kontekście możliwości naruszenia dóbr osobistych przez dyrektora szkoły publicznej w ramach realizacji przysługujących mu uprawnień względem nauczycieli (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.). Wskazała również na oczywistą zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), wynikającą z braku jakiegokolwiek naruszenia dóbr osobistych przez pozwaną jako dyrektora szkoły.

Powołanie się na przyczynę kasacyjną w postaci potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) wymaga wykazania, że określony przepis lub zespół przepisów prawa, który ma zastosowanie w sprawie, mimo że budzi poważne i konkretne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub

podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, niepubl. i z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, niepubl.).

Bliższa analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwalała uznać, by w okolicznościach sprawy wystąpiła twierdzona przyczyna kasacyjna.

Wskazując na potrzebę wykładni art. 83 ust. 1 K.N. skarżąca nie wykazała żadnych konkretnych wątpliwości, które unormowanie to miałyby budzić w zestawieniu z art. 24 k.c., a tym bardziej, na czym wątpliwości te miałyby polegać i by miały one poważny charakter oraz wymagały wypowiedzi Sądu Najwyższego przy uwzględnieniu publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. W motywach wniosku ograniczono się w istocie do zwrócenia uwagi na to, jakie kwestie – zdaniem skarżącej – powinny podlegać zbadaniu przez sąd i zaprezentowano własną ocenę prawną w tym zakresie. Wywód taki, co oczywiste, nie mógł być uznany za wystarczający do wykazania rozważanej przyczyny kasacyjnej.

Z wniosku nie wynikało również, by skarga była oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. W świetle motywów zaskarżonego wyroku pozwana, na której spoczywał w tym zakresie ciężar dowodu, nie udowodniła, aby postawiony powodowi zarzut stanowiący podstawę jego zawieszenia jako nauczyciela był wiarygodny, co skutkowało naruszeniem art. 83 ust. 1 K.N. w relewantnym w sprawie brzmieniu i z uwagi na wynikające z art. 24 k.c. domniemanie przesądzało o działaniu pozwanej w warunkach bezprawności. W ustalonym stanie faktycznym, którym Sąd Najwyższy był związany (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), oceny tej nie można było uznać za wadliwą w sposób ewidentny i widoczny dla każdego prawnika „na pierwszy rzut oka”, co w świetle utrwalonego orzecznictwa stanowi założenie przyczyny kasacyjnej wyrażonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52 i z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156).

Na marginesie należało dostrzec, że formułując argumenty na rzecz przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasadności podstaw kasacyjnych

skarżąca częściowo podważała, względnie wybiegała poza ustalenia faktyczne Sądów *meriti*, co w postępowaniu kasacyjnym jest niedopuszczalne (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 w związku z art. 98, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.